

Troystartræið

Hon hefur ringt við at taka jólaprýði niður og leggja tað í kistilin til næstu jól. Hví ikki hava einglar, stjørnur og jólamenn í januar, februar ella mars, - ella líka til páskirnar? Líkamikið, í hennara verð vóru jólini ikki liðug fyrr enn hon kendi tað á sær. Tað byrjar longu í november, - jólastákið, so hví ikki enda í februar, mars?

Somu kenslu hefur hon um nýggjárið, tá skotið verður - heldur, at tað gongur alt ov skjótt fyri seg. Sum barn fór hon altíð at gráta, tá alt var yvirstaði, tá tað síðsta fýrverkið var skotið av, og alt bleiv myrkt og stilt aftur, ja, tá fór hon altíð at gráta so hjartaliga, elskaði fýrverk. Tað var so spennandi at síggja hvørji mynstur og hvørjir litir komu frá rakettunum, og hvussu langt upp tær náddu, áðrenn tær eksploderaðu.

Í ár hevði verið nakað heilt serligt, tí ein nýggj öld skuldi skjótast inn. Býráðið hevði keypt fýrverk fyri umleið 400.000 krónur, sum skuldi skjótast frá oyggjarvegnum og út yvir høvuðsstaðin, so allir havnaborgarar kundu fáa gleði av tí vøkru sjón, hetta var jú keypt fyri borgarinnar skattakrónur! Flott var tað eisini, men eitt æl brast á beint áðrenn kl. 24, so eitt sindur av gleðini fór. Var tað ein ávaring frá hægri maktum? Onkur vildi vera við, at nú kom Guðs straffur yvir okkum neyðars mammons trælir! Men undarligt var tað, at freka ælið skuldi bresta á beint tá ár 2000 skuldi skjótast inn, eitt nýtt ár, ein nýggj öld! Ja, óivað fekk onkur religiøsar felagsskapur nógv burturúr hesum ælinum!

Eitt sindur øðrvísi enn kvinnur flest, eitt sindur av einum "outsidara" kanska, tí hon hevði ringt við at fylgja tí traditionella - "det som sig hør og bør" - hon var ikki gift, sum tær flestu av hennara javnaldrum, men átti tvey børn við hvør sínum manni, og hevði samband við báðar páparnar. "No hard feelings here", nei, hetta var hennara val og hennara lagna, soleiðis hevði lívið nú einaferð laga seg fyri hana.

Óivað er hon ein ómoralsk kvinna í eygunum á mongum, men líka leggur hon í tað. "This is my life", "I did it my way" ella sangin hjá Edith Piaff: "Je ne regrette rien", plagar hon at syngja, tá harðast leikar á. Eitt sindur av einum droymara kanska og tað hefur sín prís!

Tendrar eitt stearinljós og situr og starir inn í ljósglæmuna eina góða løtu og tømir høvdið fyri tankar - eitt slag av meditatióin.

Hvat var tað sálarfrøðingurin segði við hana?

Tað var okkurt um tann ytra og tann innara persónin. Tann ytri var fakta, so sum at hon æt Magdalena, var so og so gomul, var mamma at tveimum børnum, etc. o.s.fr. Tann innari persónurin var tann destruktivi, frustreraði, har pínán sat og kendist sum ein harður knútur fyri bringuna, har alt tað sat, sum var óforloyst.

Fyri at verða frísk, má hon royna at sameina tann innara og tann uttara persónin til ein persón. Hetta fer at verða tungt arbeiði, men eitt arbeiði hon er noydd at gera, annars fer at endað galið aftur!

Tað destruktiva í henni er m.a. tá hon fer út uppá drukk. Tað kemur fyri av og á, tá hon er við at spreingjast av innistongdum longlsi eftir einhvørjum, hon ikki veit, hvat er, at hon fer ordiliga í býin og drekkur seg fulla. Er tað longsulin eftir kærleikanum, kanska? Ella er tað longsulin eftir einum meira kreativum starvi? kanska. Hon visti ikki.

Fríggjakvøld er, so hon er troytt, men kundi kortini hugsað sær onkran at hugna sær saman við - hevði onkur ringt og bjóða henni út, hevði hon lopið glaðbeint avstað.

Børnini Sólja og Teitur eru vaksin og flutt heimanífrá, men koma at vitja javnan, men sjáldan fríggjakvøld. Sunnudagur plagar at vera teirra dagur, har hon ger ein góðan døgverða og har tey fáa práta um leyst og fast. Sólja gongur í Hoydølum og sonurin Teitur er farin sín fyrsta túr til skips, vildi hava eitt ár frí frá skúlanum, áðrenn hann fer víðari.

Magdalena kennir seg einsamalla - eigur hon ikki eina fløsku av víni eftir frá jólunum? Hon orkar ikki hesa tøgna - tendrar fyri útvarpinum og skonkir sær reyðvín uppí eitt glas.

Góður tónleikur er í útvarpinum - hon skiftir yvir á Rás 2, eisini góður tónleikur harfrá. Og hvat við Lindini? Jú, eisini her er góður tónleikur at hoyra - meira innan tað andaliga, men tað kann eisini vera gott at lurta eftir - nú er tríggjar rásir í at velja, men hon endar altíð við at seta á útvarpið - tað veit hon hvat er. Er hon við at verða gomul og vanabundin? Allarhelst!

Vínið streymar inn í hvørja æðr. Hon verður væl tilpassar og tankarnir fara á flog. Trívur í pennin og byrjar at skriva, - skuffan er full av yrkingum og øðrum, hon hevur skrivað sovorðnar løtur. Hevur ofta havt hug at geva okkurt av tí út í bók, men tað verður neyvan til nakað, tí hesar tankar hevur hon havt í fleiri ár, alt meðan skuffan fylltist meir og meir:

"Ein skuffað skuffa, full av yrkingum, sum eru við at spreingjast av innistongdum longlsi eftir at verða lisnar av einum breiðum fólkaskarða, ið ikki veit, hvar hann skal fara....."

Hetta var byrjanin til nakað.....

Ein skuffað skuffa

sum er við at spreingjast av yrkingum

sum skrígga eftir at verða lisnar

av monnum í hattum

og kvinnum við pattum

Pattum? Tað er ikki eitt føroyskt orð ella hvussu? Hon slær upp í orðabókina.

"Patte" er danskt og merkir boppa.

Hon roynir einaferð aftrat.

sum skrígga eftir at verða lisnar

av monnum við loppum

og kvinnum við boppum.....

Hahaha, nei, nei, hon má finna uppá okkurt betur - fær sær eitt glas av víni afturat fyri betur at kunna hugsa - henni dámdi væl tvær tær fyrstu reglurnar, restin mátti broytast!

skríggja eftir at verða lisnar av hvørjum?

kvinnum og monnum í Føroyum?

Nei, nei, hon var ikki í tí rætta yrkingarlagnum í kvøld.

Hon fer í ta skuffaðu skuffuna, tekur upp í lógvan av skrivaðum ørkum og setir seg at lesa gamlar yrkingar. Onkur er sum hon er nøgd við, men meginparturin endar nokk í pappírskurvini.

Stuttligt var at lesa kortini, men borðbart, nei, tað var ikki alt! Ómetaliga fúlar nógvar av teimum. Er hon ov sexfixerað? Allarhelst, annars kundi hon ikki skriva um t.d. "teskandi tøvdar trussur". Tøving hevði hon gignið til, men tøvdar trussur hevði hon ikki gjørt - hví í allari víðu verð hevði hon skrivað um tøvdar trussur?

Stuttligt kortini - allarhelst hevur hon verið í tí skemtiliga lagnum. Men eitt sindur ov fjácut heldur hon. Hví kann hon ikki taka tað meira í álvara? Altíð sovorðið fjácut skemt!

Men aðrar meira álvarsamar ykingar eru eisini inn í millum, sum t.d. yrkingin um dótturina, tá hon var lítil, stóð í turrari blæðu uppi á vindeygas-karminum og hugdi undrandi út í stóru verð. Tað er ein fitt yrking, ein yrking sum er so væl lýst, at hon sær myndina fyri sær, tá lítla stóð har í gulum heimabundnum kjóla og undirbuksum sama slag og blæðan kom undan, við høvdinum fullum av ljósum purlum.

So ung, ljós og blíð

fitt góð og fríð

óttaleys og glað

hvønn einasta dag

Tú vaknar og er glað

vil hava eta og drekka

og eina turra blæðu

og so skal verðin kannast

Tú rennur, spelar og spælur

dettur, men reisir teg upp aftur í rúkandi ferð

klívur upp í vindeygað

hyggur og undrast

tú undrast!"

Liðug at lesa yrkingina, setist hon við hond uppundir kinn, og hugsar um, tá børnini vóru smá og saknar ta tíðina.

Hví er hon so ónøgd við tilveruna nú, hví kann hon ikki bara vera nøgd við tað heila, sum tað nú einaferð er? Troystar seg við sanginum hjá Edith Piaff enn einaferð: "Non, rein de rien, non, je ne regrette rien." Tað passar tó ikki heilt til hana, onkur ting eru sum hon angrarði, men tað er onki at gera við (tað), soleiðis hava nokk tey flestu tað, ella hvussu?

Hon finnur troyst í víninum, og skonktir sær uppí eitt glas aftrat.

Skal hon fara í býin í kvöld ella beint í song. Er oftast móð fríggjakvöld - dámar betur at fara í býin leygarkvöld, tá er hon meira úthvild og betri fyri. Hin vegin hungrar hon eftir samveru við onnur, so hví ikki ein lítlan túr oman á Café Nátúr? Kanska hittir hon onkrum, hon kennir har, og kanska var livandi tónleikur í kvöld.

Fer inn í baðiverilsí og snøggar sær eitt sindur, - mascarar á eyguni. Tað er alt hon brúkti av sminku - dámar best "the natural look". Har eru nøkur grá hár komin fram, men tað leggur hon onki í, vil ikki lita hárið fyri tað. Tað var ikki meira enn náttúrligt við gráum hári í hennara aldri.

Hon lat seg í fullveldiskotið og ullinta kjólan frá Suðuroyar Ullvirkið, og síðan í hattin, sum hon sjálv hevur tøvt, so hon er føroysk øll, sum hon er, undirklæðini eru tó úr satin. Men komandi vetur fer hon at keypa sær føroysk undirklæðir eisini. Gott at fólk eru við at fáa eyguni upp fyri ullini aftu. Hon smoyggir seg í tufflurnar, hyggur seg í spegilin og er nøgd við sítt "outfit". Fínt, nú er hon klár til at fara í býin!

Hon fer at byrjað við einum glasi av reyðvíni niðri á Café Nátúr og so vóna, at hon mætir onkrum, hon kennir.

Tað oysir niður, men hon verður ikki vát í føroysku ullini. Eitt sindur av vindi er eisini, so hon má halda í hattinum á veg oman. Nei, føroyska veðrið egnar seg illa til hatt, sjáldan er (tað) hattaveður.

Tónleikur streymar út í tún - har er livandi tónleikur í kvöld - hon trínir inn í caféina og merkir hvussu fólk hyggja at sær - allarhelst var tað hatturin í dregur øll eyguni til sín - tað skal ikki so nógv til fyri at vekja ans.

Setur seg við vindeygad, ið vendir út ímóti keiini við tundraðum stearinsljósum í trýarmaða stakanum. Hetta er hennara - her situr hon best!

Har sita triggir ungir tónleikarar og spæla gamlar slagarar frá 60'unum, so sum "Knocking on Heavens Door" av Bob Dylan og "Yesterday" hjá The Beatles. Hetta var kafé-musikkur, ein kann finna seg í. Hon hyggur rundanum seg fyri at vita um onkur er hon kennir - nei, hon kennir ongan her í kvöld, men enn er klokkan bert 9, so her man nokk onkur fara at koma, sum kvöldið líður.

Ein ung servitrica kemur og spyr, um tað er nakað hon ynskir

"Jú, takk, eitt glas av reyðvíni," svarar Magdalena, "helst ikki pappvín. Tað skal vera dekanterað, tí annars smakkar tað ikki væl."

"Vit hava tíverri ikki annað enn pappvín í lýtuni", svarar servitrican.

"Gev mær so bara eitt glas av Veðraøli ístaðin - tað veit man hvat er."

Hetta líktist ongun, hugsar hon, at gjalda 30 krónur fyri eitt glas av pappvíni. Nei, so heldur keypa sær eina flösku av víni úr Rúsunum fyri 60 krónur. Best er kanska slett ikki at drekka, tað er sjálvandi tað bíligasta. Hon hevur ikki ráð til slíkt, men ger tað kortini av og á. Lívið verður ov keðiligt, um hon bara skal sitið har heima hjá sær sjálvari kvöld eftir kvöld. Tú hevur gott av at koma út millum fólk av og á, hugsar hon við sær sjálvari! Hví skal hon hava ringa samvitsku av at drekka sær eina lítla kenning - hon hevur jú ongi smá børn, sum bíða eftir henni har heima.

Aftaná fyrsta glasið kennir hon longu til. Hevur lítið og onki etið í allan dag og er troytt, so hon má ansa eftir! Hon tekur blýantin og notesbókina fram, - hennara trúgvu fylgissveinar, - og byrjar at skriva tað, sum fellur henni inn.

Sum hon soleiðis situr fordjúpað í øðrum tonkum, fær hon eitt klapp á herðarnar:

"Nú góða, er yrkingarandin komin yvir teg í kvøld?"

Tað er Regin, ein, hon altíð møttir, tá hon er í býnum, altíð hampuligur og blíður, við einum lítlum gearara uppá. Magdalena smílist aftur og biður hann seta seg niður.

"Kann eg bjóða tær okkurt?" spyr hann.

"Jú, eitt glas av Veðraðli, takk!" svarar hon.

Regin fer yvir til barrina - Magdalena eygleiðir hann. Gott sær hann út og haraftrat er hann eitt skilafólk, hugsar hon. Guð vitið hví hann bara gongur og dreivir runt uttan mál og mið? Eydnan finnst also ikki í botninum av fløskuni, nei, har er bert tómlleiki, men droparnir kunnu kanska linna "Die Weltsmertz" eina løtu. Hví eru so nógv ólukkulig og einsamøll menniskju til, sum Regin - og hon sjálv kanska íroknað?

Hann kemur yvir við øgløsunum og sessast.

"Hvussu er støðan, Magdalena, hví situr tú einsamøll her í kvøld?"

"Hevði bert hug til at fáa luft undir veingirnar eina løtu og síggja onnur fólk - tað er so einsamalt har heima, nú børnini eru flutt x" svarar hon.

"Tað sama her", svarar Regin, "eg orki heldur ikki at sita einsamallur har heima, tí er tað gott at koma her og hitta teg - kanska kundu vit farið víðari herfrá og í Kaggan ella Mimir. Ella hvat dámar tær tey nýggju støðini í býnum, MarcoPolo, Kleopatra og Manhattan?"

"Havi ongantíð verið har" svarar Magdalena, "men tað hevði kanska verið eitt hugskot at fari har. Ein hevur gott av at síggja okkurt nýtt!"

Tey sita í tøgn eina løtu. Magdalena hyggur droymandi út á Bursatanga, har nøkur seglskip liggja við kai. Snøgga sluppin "Johanna" liggur eisini har, við fullum seglum. Henni leingist eftir at koma út at ferðast, uppliva onnur lond, onnur fólk og aðrar siðir. Sum ung ferðaðist hon nógv, men ikki nokk, annars sat hon ikki við hesum longslinum innan í sær. Hví er hon altíð so rastleys og kann ikki binda frið? Tú skuldi trúð at sovorðnir longslar hoyrði ungdóminum til, men soleiðis er also ikki við henni. Strævið altíð at ynskja sær at vera onkra aðrastaðni.

"Tú sært so droymandi út Magdalena. Er tað onkur yrking í melur í høvðinum á tær?"

Magdalena vaknar við og umber seg fyri sína fráveru - sigur sum er, at henni leingist eftir at koma burtur, - út at ferðast!

"Ja, hvør ger ikki tað? Skulu vit ikki bara pakka pjøkarnar og fara avstað?" spyr Regin við einum lítlum brosi og skálar.

Tey hyggja bæði við longsli út á hav og siga mestsum í ein munn:

"Skál fyri dreymunum!"

Tónleikurin tagnar og teir tríggir taka sær eina pausu.

"Vit eiga nógvur talentir í hesum ungu tónleikarunum", sigur Magdalena og reisist.

Regin kom við eini viðmerking um hennara tøvda hatt úr føroyskari ull:

"Tú ert farin í fullveldishattin í kvøld?" spyr hann skemtandi og hyggur blíðliga uppá hana.

"Ja, í fullveldiskot, -kjóla og -hatt," svarar hon og vísir seg fram uppá maniquinfacon og setur kósina ímóti trappuni til damutoiletti í kjallaranum.

Tá hon kemur aftur eru fleiri fólk komin til borðið og onkur hevur tikið hennara pláss. Hon vendir sær til Regin og spyr, um tey skulu fara víðari í býin. Regin nikkar og reisist, letur seg í svarta leðurjakkan, hann hevði hongt um stólaryggjin, tekur ein kamb ígjøgnum vakra brúna hárið, og tey fara avstað.

"Sikken ein forsamling, ið har kom". Teir ringastu bumsarnir í Havnini við hashpípum og kanska tí sum verri er, - nei, nei, tað verður bara verri og verri fyri hvønn dag við rúseitursmisnýtsluni her, ja, kanska úti á bygdunum eisini. Syndarligt at síggja ungdómin soleiðis falla í forderv!" sigur Regin og hyggur spyrjandi uppá Magdalenu.

"Á tig tú bara, tú ert líka ringur sjálvur" svarar Magdalena aftur.

Regin viðgongur, at hann er alkoholikari, men ikki verri enn so nógvir aðrir, men hash ella tað sum verri var, rørir hann ikki.

"Tað er ungdómurin," svarar Magdalena. "Tað gongur yvir, tá tey verða eldri og vónandi klókari!"

Tey ganga niðan eftir Áarvegnum, steðga á við sýnisgluggarnar við nýggjasta mótanum.

"Nei, nei, onki er sum Føroya ull - hasi mótaðlæðini hóska als ikki til okkara veðurlag - hví í allari víðu verð ikki brúka tað føroysku ullina?" spyr Magdalena.

Regin heldur við henni og gevur henni eitt kompliment fyri hennara góða sans fyri klæðum, men leggur kortini aftrat, at kanska hevði tað verið ov heitt við føroyskari ull til eitt heitt, feitt ball, og keðiligt um allar kvinnur gingu eins ílættnar.

"Læt "fullveldiskvinnurnar" um ullina," sigur hann skemtandi, "so kann ein eisini betur skilja tær frá sambandskvinnunum, deiliga nemt!"

Magdalena brestur út úr at flenna:

"Sum tú kanst siga tað, Regin!" Hon tekur sín hatt av høvðinum og setur hann á hansara. "Soleiðis, nú líkist tú einum ordans mannfólki, líkasum Ólavur Hátún og formanninum fyri granskingarnevndini Eyðuni Andreasen - teir ganga altíð í hatti, og Hans Pauli Strøm somuleiðis. Tað eru ordans menn, sum ikki smæðast burtur! Havi hoyrt, at hatturin hjá Hans Paula er ein ektaður cowboyhattur, men hatturin hjá Ólavi er frá Suðuroyar Ullvirkið, tað læs eg í Dimmalætting nú ein dagin. Hvar hatturin hjá Eyðuni stammar frá, veit eg ikki, men tað fari eg at eg spyrja hann um, næstuferð eg mæti honum.

Nú hevur hon fingið upp í høvdið, hugsar Regin, tá blívur hon altíð so hattafixerað og kát.

Meðan tey soleiðis ganga niðan eftir Áarvegnum, kemur Magdalena í tankar um eina yrking hon hevði skrivað til eina vinkonnu, um ein túr tær høvdu gjørt oman eftir Áarvegnum.

Hon sigur yrkingina innantanna:

Til Marjuna

Minnist tú tá við dansaðu og sungu, fjantaðu og "spunnu", saman við vinum, oman eftir Áarvegnum?

Sálarkvalur og alt sum píndi, sum var keðiligt og grátt, hövdu vit læst inni, við flótandi leinkjum!

leinkjum ið kunnu loysa, men eisini binda,
leinkjum ið kunnu kennast lættar, men eisini
tyngja!

tað kvøldið kendust tær lættar!

Høvdu vit nakað at krógva, nakað sum tyngdi ella píndi, hina ferðina oman eftir Áarvegnum,

tað kvøldið tá alt var so ungt?

vit sungu, dansaðu og runnu, flentu, fjantaðu og
"spunnu", - minnst tú?

Nei, tað kvøldið hövdu vit onki at krógva,
nakað sum tyngdi - sum var keðiligt og grátt!

Tað ferðina vóru vit aftur ungar - kendu ikki til nakað ið kundi elva til tár.

Vit livdu, dansaðu og runnu - undan ella ímóti,
vit funnu!

kastaðu tað upp aftur í loft,
men ikki ov langt!

vildu hava tað, men ikki evna tað!

vildu kroysta tað, men ikki kvæla tað!

Vit leitaðu og leiktu, livdu og funnu!

mundu mist tað - loftaðu tí aftur og kastaðu tað so upp aftur í loft, men ikki ov langt!

nei, tað ráddi um at halda hesi nátt
í okkara hondum!"

"Tú virkar so fjar, Magdalena, hvat hugsar tú nú um?"

"Onki serligt, Regin. Kom ein túr á Manhattan, meini har er livandi tónleikur í kvøld."

Tey sneiða lættliga um "Káta Hornið" og stýra oman á Manhattan við løttum fetum. - Magdalena nærmast sveimar oman brekkuna, svingandi hattinum um peikifingurin.

Tey verða drigin inn á Manhattan av tónleikinum, ið streymar út á Fransabrekkuna. Har er stúgvandi fult við fólki, bæði yngri og eldri og ein góð atmosfera. Illa ber til at tosa saman, tí nakað hart verður spælt. Røddin á ungu songkvinnuni næstan kødnar burtur - so typiskt fyri nógvar tónleikarar, at spæla ov hart. Regin hálar hana til sín og tey troðka seg framat til barrina og bestilir tveir "Irish Coffee".

Tað var ikki gjørligt at tosa saman, so tey mugu rópa til hvønn annan.

"Nei, hetta tími eg ikki," sigur Magdalena og spyr um tey ikki skulu finna okkurt meira friðaligt stað.

"Hvat við eini máltíð á Rio Bravo? Hevði tað ikki verið nakað?" spyr Regin.

Magdalena nikkar fleiri ferðir so hatturin er við detta av hövdinum, og svarar:

"Áh, Harra mín Guð, nú tú nevnir mat, merki eg, hvussu svong eg eri, jú kom, vit fara inn á Rio Bravo!"

Har inni bestilla tey hvør sín enskan búff og reyðvín afturvið.

Magdalena tyggir hvønn bita nærmast í andakt. Tað er langt síðan hon hevur verið úti og etið fínt, so hon nýtir tað. Reyðvínið skolar hon aftur og fram í munninum, áðrenn hon svølgir.

Tað oysir niður enn og fólk tuskað aftur og fram ímillum droparnar, skvatlið frá bildekkunum ljóðar sum pískasløg á asfaltið og onkur einsamøll sál gongur vinglandi ímillum bilarnar. Har kemur ein gomul, bogin kona, berandi tveir posar frá Frans, ein í hvørji hond, stötlandi oman eftir gongubreytini.

Ein havnarmynd, hugsar Magdalena og eygleiðir einsamøllu konuna, sum nærmast hoknar undir byrðuni, og fær hugskot til eina yrking afturat.

Nú misti hon seg aftur burtur í onkrum uttanfyri, hugsar Regin og sigur:

"Skál Magdalena, hvat hugsar tú um góða?"

"Skál!" svarar Magdalena, "ver ikki altíð so forvitin, Regin. Tankarnar vil eg hava fyri meg sjálva, hoyrir tú?"

"O.K., eg spurdi bara, hóast eg kann gita mær til nøkunlunda hvat fyrigongur í knokkinum á tær. Allarhelst hugsaði tú um hasa gomlu, ið gekk framvið. Eg sá, hvussu tú eygleiddi hana, og eg sá eisini, at tær tókti synd í henni." sigur Regin eitt sindur argandi.

Magdalena er ørg um at hon onki kann krógva fyri Regini. Hann er so óluksálíga gløggur og kann gjøgnumskoða alt, men samstundis er tað tað, ið ger hann áhugaverdan.

Hon kennir seg ofta so býtta saman við honum. Ikki fyri tað, tað er ikki bara saman við honum, hon hevur hesa kenning. Líkamikið hvørjum hon er saman við, kendir hon seg minni verda enn onnur og øðrvísi enn onnur menniskju. Hví tað er so, veit hon ikki.

"Nú virkar tú aftur so fjar" letur í Regini.

Magdalena svarar, at hon er troytt og ætlar sær heim í song. Regin biður hana koma við í Kaggan, men hon sigur seg hvørki orka ella tíma, so hon sigur Regini góða nátt og takkar fyri seg, klamsar hattin á høvdið og fer avstað.

Regin yppir øksl og ristir á høvdið og sigur fyri seg sjálfan:

"Nei konufólk!"

Veðrið er nú batnað og mánin hongur fullur yvir Havnarkirkju. Kirkjutornið vísir, at klokkan er 2.15. Magdalena fer innum kirkjugarðin og afturum kirkjuna har portrið er, sum førir inn til Boysensgarð, - hennara loyniliga friðarskjól. Hon letur portrið varisliga upp og stígur innum. Myrkt er, men mánin vísir henni yvir til træið, sum hon hevur givið navnið Yggdrasil - vísdómsins træ - har hon so mangan hevur sitið og notið friðin summarnætur. Í nátt er nakað kølig, men ullinti frakkin og kjólin verma væl og hattin hevur hon smoygt væl niður um oyruni. Leggur seg niður á váta grasið og hyggur upp á mánan, sum hon kennir sum sín vin og tosar við hann, byrjar at teska eina yrking til hansara.

Klokkan var nú farin av 3, og hon byrjar so smátt at vera køld. Yrkingina vildi hon goyma í minninum og skriva niður í morgin, so skjótt sum hon vaknar - sendir ein fingramuss til mánan og biður honum góða nátt.

Komin heim, tveitur hon seg á songina og liggur og starir upp í loft. Mánin lýsir inn í hennara litla kamar, so henni nýtist ekki at tendra ljósið. Hon vendir sær á búkin, setur hendurnar uppundir kinn, (og) hyggur út ígjøgnum gluggan og eygleiðir mánan - gjøgnumgongur yrkingina innantanna - jú, hon hevði ikki gloymt hana, men orkaði ikki at skriva niður beint nú.

Leygarnáttin krøkir seg í hennara einsemi, og hon hoyrir onkran teska:

"Eg eri her, myrk og køld við ongum kenslum, tak meg í tín favn og gev mær av tínum hita!"

Magdalena reisist frá songini og heldur sær fyri oyruni. Nú eru tær aftur her, hallucinatónirnar.

"Gevið mær frið!" rópar hon ræðslusligin. Hyggur at klokkuni. "Skal eg tora at ringja til vakthavandi lækna? Eg orki hetta ikki, um tað blívur við. Eg orki tað ikki meira!"

Hon reisist úr songini, fer niður í køkin og tendrar sær í eina cigarett. Eg skuldi bara verið sitandi saman við Regini, ella biðið hann komi heim við mær og sova her, hugsar hon.

Í eini roynd at sleppa frá "røddunum", tekur hon blýant og pappír fram og setir seg at skriva yrkingina, hon hevði hugsað til mánan. Komin hálva leið byrjar hon at durva - leggur høvdið niður á skrivaða blaðið og sovnar við blýantinum í hondini og fær umsiðir frið fyri einseminum og fyri "røddunum".

Hon vaknar við kaldan dreym - hevur ilt í høvðinum og er tyst. Roynir at minna seg á, hvat hendi í gjárkvøldið og í nátt. Hyggur niður á skrivaða blaðið og fær nú samanhag í. Lesur tað, hon hevði skrivað, men minnst hon nú restina?

Hon reisist og fer í kuldaskápið eftir appelsin-juice og drekkur tvey gløs út í eitt. Hugsar um alt tað, hon skal gera í dag. Á Harra mín Guð, keypa inn við timburmonnum, at fara niðan í Miklagarð ella í Keypsamtøkuna við timburmonnum, tað er tað ringasta hon veit. Kanska møttir hon onkrum hon kennir og sum hevur hug til eitt prát, og skal so standa og svara uppá líkt og ólíkt og royna at síggja "pen" út, vera líka so perfekt sum øll hini. Men ongin hevur biðið hana drekka, hon veit, at hon fer at fáa timburmenn, og at hon er av tí slagnum, ið ikki tolir at drekka. Gerst nærmast psykotisk av nøkrum fáum øl, hví fjandin kann hon ikki læra tað?

Hvussu nógv er klokkan? Onki ur og onga klokku, so hon tendrar fyri útvarpinum, fyri at peila seg inn á tíðina á degnum. Hevur kortini varhuga av at klokkan er okkurt um 9 á morgni. Hon hevur ein góðan ans fyri tíðini. Sær tað á ljósinum og líkasum kennir tað á sær.

Útvarpið sendir morgunfimeik, so her misstók hon deg, klokkan var farin av 10. Hon stillar seg mitt á køksgólvið og roynir at røra seg í takt við morgunfimeikin:

"Set hendur í hupp og svinga til vinstru og síðan til høgru - hetta er gott fyri ryggin!" letur frá útvarpinum og Magdalena roynir at halda taktina. Illa gongst, men hon royndi at fylgja við til programmið var komið at enda.

Hon hevur fingið sveittan fram - letur seg úr øllum klæðunum og fer inn undir brúsuna.

Áh, sum hetta var deiligt. Og so tað kalda vatnið til seinast, - eitt skríggj av kulda og hon er sum fiskurin. Hetta eru hennara "timburmannaráð".

Tað er "langur leygardagur" í dag, so henni nýtist ikki at skunda sær. Sker sær eina flís av heimabakaða breyðinum, eina ostafllís uppá og eitt glas av mjólk. Síðan ein kaffimunn og eina cigarett omaná. Skrivar sær niður tað, hon skal keypa og ger seg út til at fara í býin.

Cyklan er punkterað, so hon noyðist til gongu.

Á gongugøtuni, - um man kann kalla gøtuna soleiðis, tí har var næstan ikki gangandi fyri bilum, - eru nógv fólk í góða veðrinum, og hon heilsar til høgru og vinstru á veg niðaneftir. Krokus og páskaliljur eru komnar fram, men enn hevur hon ikki sæð ella hoyrt nakað tjaldur. Várið er komið og fólk gerast lættari í huga. Veturin hevur verið fúgur at koma ígjøgnum í ár.

Uttanfyrri sjónleikarhúsið stendur Hans Andreas Djurhuus so svinnur við páskaliljum í hondini - næstan hvørt vikuskiftið stendur hann har við blómtyssi, sum teir ungu náttarravnarir handa honum í offarakæti. Hann hevur eisini sanniliga uppiborið hesar blómur fyri allar teir góðu sangir, hann hevur givið Føroya fólki. Hann kann ikki hava fingið so nógvar blómur, tá hann var á lívi, sum nú hann stendur har sum ein standmynd.

Komin heimaftur setur Magdalena seg at skriva restina av yrkingini, hon hevði gjørt síðstu nátt.

Hon roynir aftur at minna seg á, hvat var hent síðstu nátt og gerst ørkymlað, tá hon kemur í tankar um "røddirnar", hon hoyrði. Er hon aftur við at gerast psykotisk? Tað má ikki henda. Hon hevur fingið nóg mikið av at verða innløgð á sálarsjúkrahús.

Magdalena reisist og reikar aftur og fram á gólvinum, hon gerst bangin, ræðist seg sjálva og torir illa at vera einsamøll, má tosa við onkran.

"Hvønn skal eg tora at ringja til og tosa um tað," hugsar hon. Hyggur yvir á telefonina og hugsar. Jú, hon fer at ringja til Mariu, vinkonuna, sum er sjúkrasystir, og spyrja hana um ráð.

Maria er sum altíð góð at práta við og spyr Magdalenu, hvussu leingi hon hevði hoyrt "røddir" og um hvussu ofta og nær tær koma. Magdalena greiðir frá, at tað er langt síðan seinast, men at hon hesuferð vil binda um heilan fingur, áðrenn hon gerst álvarsliga sjúk, sum seinast, tá hon varð innløgð.

Tey bestu ráðini Maria kann geva henni, er at kontakta kommunulæknan beinanvegin mánamorgunin, móguliga vakthavandi lækna, um tað gerst neyðugt, og at hon annars er væl komin at ringa aftur, um nakað skuldi verið áfatt.

Tað hjálpir at tosa við vinkonuna, og Magdalena gerst aftur rólig, um enn hon kortini stúrir eitt sindur.

Fer í holt við at rudda og gera reint. Páskinar eru í nánd, so hon ger eitt sindur eyka, so sum at vaska vindeygu og gardinur.

Nú er tíð uppá at taka jólaprýði niður, hugsar hon, og byrjar at taka nissur og jólamenn niður og tekur eskjuna við páskaprýði fram. Páskaliljur og forsythiagreinar má hon eisini keypa.

Meðan Magdalena soleiðis gongur og stákast rennur henni í huga, at tað er júst eitt ár síðan hon var innlögð seinast og minnir seg á, hvussu byrjunarsymptomini vóru tá: Hon var blivin eitt sindur manisk, fekk ikki sovið um næturnar, yvirtrekti lönarkontiina og keypti vilt inn. Serliga minnist hon tað einu náttina. Hon var farin í song og lá í andvekri og hugdi uppundir vaðingina, tá sterkar hvítar ljósstrálur skinu inn gjøgnum kamarsgluggan, og hon kendi tað sum eina opinbering. Jesusmyndin, hon hevði hangandi yvir hurðini, kom so týðiliga fram, og hon var farin upp, legði seg á knæ undir mynduni og bað til Guð.

Aftaná hesa uppliving læs hon hvønn morgun í Bíbliuni, kendi seg vorðna frelsta og hevði tað gott við tí. Hon hevði eisini so gott samband við náttúruna, tosaði við fuglarnar, helt seg skilja teirra mál. Fór ofta í Boysensgarð um kvöldarnar, og kundi sita undir Yggdrasil í tímar, í síni psykotisku verð, og práta við trøini, blómurnar og fuglarnar.

Hvat var tað sum gjørði, at fólk blivu psykotisk?

Magdalena gerst aftur bangin, tí hon kennir á sær, at líknandi symptomir vóru á veg. Hon brestir út í grát, fær ikki afturhald og "knúturin", hon gekk við inni í bringuni, kendist lættari fyri hvørt tár. Hvagani kemur hesin gráturin, hvat er tað sum pínir hana?

Kemur at hugsa um, hvussu gott hon hevði tað eina løtu í gjárkvøldið, hon nærmast sveimaði eftir Áarvegnum. Hví eru ikki fleiri sovornar løtur? Hví hesar sinnisbroytingar?

Um hon er heilt erlig yvirfyri sær sjálvari, so hevur hon helst eitt svar. Hon vildi finna hetta svarið og gera okkurt við tað, royna at vera sín egni lækni!

Klokkan er nógv, so hon má skunda sær í býin at keypa fosythiagreinar og páskaliljur. Tað man fara at hjálpa uppá sinnið. Páskirnar kom altíð so vælsignaðar við ljósinum og teim gulu blómunum og gulu stearinljósunum, - gult, alt verður so gult, so gult, - ein deiligur litur! Næstuferð hon keypir sær eitt plagg, skal tað vera gult!

Magdalena sveimar eftir vegnum og er aftur glað eina løtu.

Fólk tuskað aftur og fram fyri at náa tað seinasta, næstan sum á jólum. Jú longri handlarnir hava opið, meira verður keypt! Teir vita, hvat teir gera, handilsmennirnir!

"Money makes the world go around, world go around....," syngur Magdalena spakuliga, so ongin skuldi hoyra. Áh ja, um bert hon átti fleiri pengar, so hevði hon keypt og keypt, - alt tað hon ynskir sær, - men hevði tað gjørt hana meira lukkuliga? Hon ivast. Alt tað besta her í lívinum er, kostar onki, - tann reina luftin og reina vatnið, blómurnar á bønnum, smábørnini, tónleikurin, dansurin og mangt, mangt annað, - kærleikin, um man finnur hann! Tað mest undrunarsama er tó, tá eitt barn verur føtt. Tað er sum eitt undur hvørjaferð. Menniskja er framúrskarandi, men eisini gátuført. Vit eru samansett av góðum og illum, men trívast best við tí góða, við tí sum vakurt og gott er, og við tí sum gevur meining og tí sum er stuttuligt! Alt tað, sum er keðiligt, er ikki gott fyri okkum, hugsar Magdalena, tí skulu vit altíð royna at finna eina meining við lívinum, finna eitt arbeiði sum gevur meining. Vit trívast ikki við tí sum er ov vanabundið, við samlibandinum.

Kemur í tankar um tað Magnus Dam Jacobsen, sáli, einaferð skrivaði og gav henni eitt eintak av, - kanska tað einasta eintaki, ið er til, tí hon hevur ongantíð, hvørki hoyrt ella sæð tað aftur.

Tað ljóðar soleiðis:

"Tey søgdu mær, at eg var sinnissjúkur, men spakuliga varnaðist eg, at allur heimurin var ein vittloysis stovnur og at býttleikin, stýrdur av kenulloysi hevði maktina. Úr býttleikanum, kenulloysinum og mynduleikanum føðast nervasjúkurnar. Øll hesi kenlusomu fólkin, sum ikki orka veruleikan - ikki eru ment at arbeiða eftir flutningsbandi, fremja virkisføri, regluskipan, rationalisering - har tey bara verða ein liður, ein skrúða, ein møttrikkur - eitt tannhjól í eini maskinu, sum náðileyst og miskunnarleyst gera tey til robottar ella sálarsjúk menniskju. Soleiðis verður tað skapandi menniskja fyribeint, fremmandagjørt móttvegis sær sjálvum og náttúruni. Hesi menniskju sum leita sær ugga og lætta í alkoholi, narko, sjálmorði, sum antin ger tey veikari, sterkari ella bara líkasæl, so at tey soleiðis kunnu semjast á einum jøvnum, hugtungum støði."

Magnus, tað vælsignaða menniskja, hví skuldi hann fara so ungur?

Hví skal tað verða so vorðin tøgna um tær sálarligu sjúkurnar? Hví skal tað vera ein skomm at vera sálarliga sjúkur?

Tá fólk gerast sjúk av øðrum sjúkum, verður tosað heilt annaðleiðis, meira opið og uttan at teska. Hvat við sjúkum sum koma av ovuráti ella aðrari skeivari lívsførlu, so sum royking? Ella hvat við teimum, sum gerast sjúk av sínum arbeiði, so sum kolanámsarbeiðarar, teldutrælir? Ella hvat við øllum teimum, sum doyggja í ferðsluni, ella fáa mein av bilosi ella verða onkusvegna brekað vegna ferðsluskaða?

Magdalena hevur altíð hugsað soleiðis, ikki bara nú hon sjálv kennir, hvat tað er, at vera sjúku í sálini. Nei, soleiðis hevur hon altíð hugsað, hetta var ikki fyri at forsvara seg sjálva!

Á veg heimaftur gongur hon framvið Vágsbotn, hyggur inn í sýnisgluggarnar hjá Sirri og Millenium, og má enn einaferð sanna, at munur er á, hvat tey føroysku klæðini taka seg betur út og hóska betur til okkara veðurlag. Kanska verður ull aftur Føroya gull, hugsar hon og hyggur spyrjandi yvir á standmyndina av Nólsoyar Páll. Fer yvir og hyggur nærri at honum. Hvørjum hyggur hann at? Leingist honum heim til Nólsoyar ella hyggur hann út yvir allar marglátisbátarnar, sum fyri tað mesta liggja bundnir við bryggjuna. Ja, mangt er broytt síðani Royndina Fríu, man hann hugsa.

Komin heim setur hon greinar og blómur í vatn og setur seg niður at njóta sjónina Nøkur egg hevur hon goymt, sum børnini málaðu, tá tey vóru lítil. Tey skuldu eisini upp at hanga. Minnist aftur á, hvussu tey plagdu at kóka eggini í kaffi, og síðan mála tey og út á Skansan at rulla egg.

Úthurðin gongur.

Tað er vinkonan Maria, sum kemur at spyrja, hvussu stendur til.

Magdalena greiðir frá, at sinnalagið skiftir alla tíðina, ógvuliga skjótt. Hon samanlíknar hesar sinnisbroytingar við tað føroyska veðurlagið. Eina løtu skínur sólin, so regnar, og eina løtu seinni skínur sólin aftur.

Maria spyr, um tað er nakað, ið nívir hana, sum kann vera orsök. Magdalena hyggur hjálparleys uppá hana, meðan eyguni fyllast við tárur, og hon fær onki sagt. Maria tekur um hana og biður hana bara gráta út, tað plagar at lætta um. Magdalena hoknar niður, leggur hövdið niður á knøini hjá vinkonuni og grætur sum eitt barn, meðan Maria rurar henni aftur og fram.

Soleiðis sita tær, til Magdalena hevur grátið seg lidna. Hon reisist og fer inn í baðirúmið at turka sær um eyguni -

"Hetta hjálpti!" rópar hon inn til Mariu. "Steinurin í bringuni kennist lættari nú." Hon kemur innaftur í stovuna og tekur um herðarnar á Mariu og takkar henni fyri, at hon er komin at vitja, og spyr, um hon hevur hug at eta døgverða saman við sær í kvøld. Hon hevur keypt nakrar saftigar búffar til vikuskiftið. Maria takkar fyri og heldur tað verða eitt gott hugskot. So kunnu tær eisini tosa víðari um tað Magdalena kallar "stein" ella "knút", fyri bringuni.

Tá Maria er farin, fer Magdalena í holt við at fyrireika til hugnaløtuna saman við vinkonuni.

Gul ljós í messingstakan og gular serviettar, saman við páskaliljum og forsythiagreininum, er nokk til at skapa hugnan. Meðan hon soleiðis gongur og stákast, hugsar hon um, hvat hon skal tosa við vinkonuna um, og hvussu tær í felag kundu loysa "knútin" upp. Hvussu kunnu tær báðar klára tað, tá bæði sálarfrøðingar og sálarlæknar hava roynt, - uttan úrslit?

Er tað normalt at fáa sovorðin grátiherðindi, ella er hon sjúk? Kanska dugir hon ikki at reagera, tá hon skal, men í staðin samlar saman til bikarið er fult, soleiðis at alt kemur bóltandi í senn?

Dagurin líður og Magdalena gleðir seg til vinkonukvøldið. Borðreitt er, so nú er bert eftir at steikja búffarnar. Eina reyðvínsfløsku hevur hon eisini trekt upp.

Byrjanin av Beethovens 9. symfoni ljóðar á hurðina. Bank, bank, bank, baaank. Tað er signalið hjá Mariu, og vinkonukvøldið er byrjað.

Magdalena tendrar stearinljós og heintar gløs til aperitiffin, sum Maria hevði við, og tær setast at práta. Magdalena hyggur til búffarnar á steikipannuni, tríggar minuttir á hvørji síðu og so er klárt at eta. Vínið hóskaði væl til máltíðina, og tær sita eina løtu í tøgn til tann ringasti hungurin er stillaður. So byrjar prátið aftur. Maria spyr, og Magdalena svarar. Magdalena spyr, og Maria svarar, og soleiðis gongur prátið aftur og fram til einaferð Magdalena kennir, at nú nærkast botninum, men ikki heilt. Har er ein ókend pína innast inni, sum er ring at koma inná. Líkasum eitt tómrúm, ein tøgn, sum brótast má inná. Men kjarnin er hörð, hörð sum grót. Hvat man henda um kjarnan verður brotin, hugsar Magdalena. Fer hon at verða lukkuligari? Ella skal hon bert binda frið og liva við hesum ókenda innan í sær?

Maria roynir at finna inn til "tómrúmið" hjá vinkonuni, men illa gongst. Her eru nógv lög eftir enn, eitt sindur kom burturúr kortini, - hetta kann ikki náast uppá eitt kvøld, tað eru tær báðar klárar yvir, men hetta var so ein byrjan (til nakað!)

Sum kvøldið líður og báðar vinkonurnar hava fingið eina lítla kenning, vendist samtalan til meira alment prát, so sum dálkingina á Sandagerði, ætlanin um at opna Havnará aftur, undirsjóvartunnlar, nýtt lögtingshús, lønirnar hjá teimum 32 harinni í mun til okkum vanligu deyðilligu borgarar. Hví vit kalla okkum eina

demokratiska tjóð, tá munurin er so stórir ímillum okkum. Um vit ikki eru við at liva í einum diktatoriskum samfelag. Hvussu tey sokallaðu "klóku" lumpa tey minni klóku. Um hvat bygnaðarbroytingarnar, sum Norman Cristensen, professarin úr Danmark, hevur sett í verk, fyri eina árliga løn uppá 1 mill. kr, hava broytt, og hvørji árin hendan broyting hevur havt, bæði av góðum og ringum, her á landi. Síðan kemur prátið inn á fullveldi. Fara tey gomlu og sjúku fáa tað betur aftaná fullveldi, og hvussu við teimum heimleysu, sum freslunarherurin tekur sær av? Fer trupulleikin at verða loystur við eini fólkaflyting, so betur pláss verður fyri teimum "klóku" her heima?

Síðan fóru tær út um landoddarnar, úr "dunnuhylinum" og tær spyrja hvørja aðra, hví so nógv órættvísi er til í heiminum.

Hvar er Guð og nær kemur Jesus aftur?

Ja, nógvir eru spurningarnir, men onki svar.

Aftaná hetta prát kennir Magdalena eina veruliga skomm. Hví gongur hon bara og gremur seg um sínar egnu kvalir, tá tað eru onnur stórmál tú veruliga hevur grund til at vera stúrin fyri?

Men kanska eru tað júst hesi mál, ið níva hana?

Hon fer í tað skuffaðu skuffuna og tekur fram eina yrking, hon skrivaði fyri eini 20 árum síðan, og lesur fyri Mariu:

Tankar seg rúgva - hvør kann teir súgva?

flúgv við teim, hvíta dúgva!

Ber boð yvir lond og høv, og sig teim, at tú skjótt liggur í djúpu grøv,

sig teim, at tú orkar ei meir,

um hermenn nú aftur gerast fleir.

Cruiser ditt og cruiser datt, nei sig teim, at har sleppa teir ov lætt!

Bið teir um frið og grið, hvíta dúgva,

um tú orkar so langt at flúgva."

Meðan Magdalena lesur, situr Maria og lurtar við andakt, og hugsar um allar tær góðu løtur, tær báðar hava havt saman, og um hvussu lívsglað Magdalena altíð var sum yngri, og hvat tað man vera, sum hevur gjørt hana so hugtungu tey seinnu árin. Maria reisist, gevur Magdalenu eitt klemm og biður hana skriva meira og ikki geva tankan upp, um at geva út eitt yrkigarsavn. Tí hon veit, at Magdalena hevur brúk fyri at seta orð á sínar tankar, og at tað kanska fyrr ella seinni fer at loysa upp fyri teim innistongdu kenstunum, hon gongur og ber uppá. At tað kanska eisini fer at hjálpa øðrum, sum ganga somuleiðis og bera uppá allan møguligan lort, so sum eina ringa samvitsku, uttan at vita, hvagani hendan ringa samvitskan stavar.

"Fá tað út, skríggja og knalla nevan í borðið og spyr teg sjálva, Magdalena," sigur Maria eitt sindur ørg vegna Magdalenu sorg, ella hvat tað nú enn er hon ber uppá. Hon sigur umaftur og umaftur: "Fá "tað" út, Magdalena. Eg orki ikki at síggja teg soleiðis!"

"Takk fyri títt álit á meg," sigur Magdalena, eitt sindur kløkk yvir at síggja Mariu reagera so harðliga. Sigur seg hava mót uppá at skriva og liva víðari. Sigur seg vera til reiðar at knúsa steinin innan í sær. Kennir á sær at "sleggjan" hevur fingið nøkur splintur av steininum, og at hon vil reiggja hesi "sleggju" við allari síni megi, og vil ikki gevast fyrrenn steinin er í smæsta

sorli. Brotini vil hon síðan savna og byggja ein varða av teimum! Hetta var ein partur av hennara lívi, sum hon ikki kann avnokta.

Maria veit, at Magdalena hevur eina styrki sum fáur, men eisini veikleikar sum fá. Hon má berjast við skilinum mótvegis kenslunum, og tað er lættari sagt enn gjørt. Ofta vinna kenslurnar á henni, sjálvt um skynsemið sigur nakað annað, men er okkurt at gera við tað? Tað er ringt at broyta eina menniskju til nakað annað enn hon er. Sum vinkona hennara og ráðgevi kann hon ikki gera annað, enn royna at tosa og leið - kennir seg til tíðir hjálparleysa, men heldur kortini, at Magdalena nú er við "at taka seg saman" ella rættari sagt, at hon roynir við allari síni megi at koma burturúr myrkrinum.

"Ætli mær í kirkju í morgin," sigur Magdalena eitt sindur fjar. "Haldi at eg treingi til andaliga føði. Einsamøll klári eg onki. Má seta mína vón til hægri maktir. Tað er nakað serligt at koma í kirkju og hoyra Guðs orð, hóast eg kanska eri ein syndafull kvinna, men júst tí havi eg brúk fyri Guðs náði!"

Magdalena spyr Mariu, um hon heldur at Guð er til, ella um hon trýr uppá onkra hægri makt.

Maria spyr aftur:

"Hægri makt enn hvør? Er Guð ein maður ella ein kvinna. Eg veit onki, og veit heldur ikki um Guð er til. Antin má man trúgva ella ikki trúgva. Tað er tað, ið liggur í orðinum "trúgv". Tað snýr seg ikki um at vita, men um at trúgva, og eg hvørki veit ella trúgvi, men seti mína vón til, at sannleikin fyrr ella seinni kemur fram! Um tú hevur eina Bíbliu, Magdalena, so skal eg lesa nakað fyri tær, sum mær dámar væl, og sum eisini er einasti tekstur, eg veit, hvar stendur.

Magdalena finnur Bíbliuna, og Maria slær upp í fyrra bræv Paulusar til Korintmanna, 13. kapitul, vers 4. - 8. og lesur:

Kærleikin er langmóðigur, hann er góðviljaður; kærleikin øvundar ikki; kærleikin er ikki stórorðaður, blæsur seg ikki upp; hann gleðist ikki yvir órættvísinum, men gleðist saman við sannleikanum; hann tolir alt, trýr øllum, vónar alt, ber alt.

"Hatta vil eg minnast," sigur Magdalena, "hatta eru góð orð!"

Tað var nú vorðið seint og vinkonurnar báðar tosað um at fara í býin, men sláa av. Magdalena bjóðar sær til at fylgja Maria eitt petti á vegnum heim, fyri túrins skild, veðrið er gott og hon treingir til friska luft.

Á Áarvegnum er lív, sum altíð eitt leygarkvöld í góðum veðrið, og Maria og Magdalena minna hvørja aðra á, hvussu tær somuleiðis gingu og dreivaðu oman og niðan eftir Áarvegnum, tá tær vóru ungar. Á Káta Horninum steðgar Magdalena á og fortelur, at tað var beint her, hon fyrstuferð møtti Bjarna, sum so seinni bleiv pápi at Sólju, hennara fyrsta barn. Sambandið teirra millum slitnaði, tá dótturin var um 1 ára gomul, og tað hevði tikið Magdalenu dykt. Hon er kanska ongantíð komin yvir tað. Gongur við eini sorg enn tann dag í dag.

"Jamen Magdalena," sigur Maria, "har er ein partur av "knútinum", sum tú ert bevíst um!"

Magdalena svarar, at hon kennir á sær, at okkurt lættnar innan í henni, tá hon tosar um tað, og at hon kanska ikki var reiðiliga klár yvir, hvussu góð hon hevði verið við tann mannin, og kanska er góð við hann enn.

"Harra mín Guð, sum kærleikin hevur nógv at týða fyri okkum menniskju," sigur Magdalena og hyggur uppá Mariu.

"Ja, hann hevur alt at siga. Uttan kærleikan kunnu vit ikki liva," svarar Maria. "Fær tú nú út og leita eftir honum, kærleikanum, Magdalena, og eg kann næstan vissa teg um, at tú verður frísk, um tú finnur hann, men hann er ikki lættur at finna!"

Vinkonurnar skiljast her. Maria fer heim til sín góða mann og deiligu børn, meðan Magdalena stendur eftir. Hon veit ikki reiðiliga, hvar hon skal fara. Stendur eina løtu og hyggur at ungdóminum, sum situr á trappuni til Ebenezer og skemtaði sær óført. Sum hon soleiðis stendur á Káta Horninum og gleðist yvir teirra kæti, kemur ein hond og leggur seg á hennara herðar:

"Hey, góða mamma, hví stendur tú her so einsamøll?"

Magdalena kvøkkur við. Tað er hennara Sólja, sum er ein partur av hesum káta ungdómi og enn ikki veit, hvussu lívið kann broytast frá gleði til sorg. Magdalena tekur um hana og teskar henni í oyra:

"Eg eri ikki enisamøll meira, tú ert her, og óansæð hvar tú ert í stóru verð, so veit eg, at eg eigi eina deiliga Sólju onkustaðni í verðini, og tí verði eg ongantíð einsamøll. Bert tankin um, at tú er gjørd í kærleika á hægsta stigi, ger meg tryggja. Tú ert eitt kærleikans barn, góða. Far tú og stuttleika tær saman við tínum vinum og ikki vera stúrin um mammu tína. Eg havi livað mítt lív, far nú og liva tú títt. Eg gleðist yvir at hava sett teg í verðina, og vóni at tú fært eitt gott lív, mín góða. Men passa væl uppá, tí fellurnar eru nógv!"

Sólja hyggur bilsin uppá mammu sína, og sigur:

"Sum tú ert filosofisk í kvøld mamma, hvat bagir? Hevur tú drukkið. Soleiðis plagar tú ikki at tosa!"

"Mamma tín hevur altíð verið filosofisk, og ein droymari, sum ongantíð kom á mál. Men sum eg standi her og hyggi yvir tykkum ungu, tit við tykkara dreymum og lívinum framman fyri tykkum, hugsu eg, at tað er ikki so galið kortini. Og (so) serstakliga tá eg hyggi uppá teg, mín góða, veit eg, at lívið er ríkt."

Sólja brosar og fær stjørnur í eyguni. Tað er langt síðani, hon hevði sæð mammu sína so glaða og vónríka. Hon gevur mammuni eitt klemm og fleiri mussir við á vegnum, og sigur seg gleða seg til at koma til døgverða í morgin og stýrði ímóti trappuni til Ebenezer.

Magdalena stendur eftir við gleðistárum í eygunum og gongur heim oman eftir Áarvegnum við káta látrinum frá teim ungu í kjalavørrinum. Gamli Bókhandilin stendur har so vakur í skýmingini og goymir hennara loynistað. Hon fer at heilsa uppá Yggdrasil hesa gleðisløtu, nú hon kennir, at hon er við at koma á mál við sínum spurningum til lívið. Yggdrasil skal eisini sleppa at verða partur av hennara gleði.

Portrið til Boysensgarð stendur opið í kvøld. Annars plagar tað at vera væl bundið fyri. Henni nýtist ikki at snýkja seg inn. Mánin, saman við býar-ljósinum vísa henni vegin til træið, sum stendur, sum ein svørt siluett ímillum blómur og

runnar. Magdalena tekur bundnaturrklæðið, hon hefur um herðarnar, leggur tað undir Yggdrasil, setur seg á tað og lenar høvdið ímóti træbulinum og lurtar.

Her er so kvirt í kvöld, at hon hoyrir grasið anda, blómurnar fnisa, fuglarnar tosa og sær mánan smílast til jørðina. Munnu tey vera forelskaði í hvørjum øðrum?

Magdalena blundar. Heldur seg merkja Yggdrasil anda og hennara andadráttur roynir at finna taktina, og soleiðis sovnar hon hesa vøkru nátt, meðan lívið uttanfyri gongur víðari.

© *høvundurin er ónevndur* 2000. All rights reserved.

Tað er kortini strangliga banna at nýta tekstin, ella partar av honum, uttan at høvundan loyvi. Umsitarin av heimasíðuni kann møguliga útvega loyvi frá høvundanum.